Лист до Х'ю Паркера

У цім краю чуднім, і досі
Ані Поезії, ні Прозі
Не знанім, де до наших днів
Не розчесала льону слів
На гребені парнаська панна,
Де може й Проза тільки п'яна
Опівночі зайти в корчму,
Тут, біля комина, в диму
Сиджу я сам-один, сліпую
І тільки прядки голос чую.
У пічці пекло торф'яне
Жаріє, сліплячи мене,
Як теє полум'я в геєні.
Де ж пориви мої натхненні?
Що з ними сталося? Мовчу,
Один по одному лічу
Свої гріхи: що, геть надію
Утративши, я животію,
А не живу, і що навкруг —
Лиш земляки, а щирий друг
Тепер у мене тільки Дженні,
Пегас мій славний! У щоденні
Мої поїздки понад Ніт,
Вона на Захід, не на Схід
Звертає погляд щохвилини
І ронить на свій ніс краплини.
Невже для цього стільки миль
Несла ти барда, гору й шпиль
Долала швидко, без підказу
І не поскаржилась ні разу?
Якби до неба я сягнув,
Тебе б я в зірку обернув,

Щоб під Стрільцем ти бігла-грала,
Екліптику, мов планку, брала,
Щоб і круг полюса могла
Перелітати, як стріла,
Чи, вгледівши старого Феба,
Що землю оглядає з неба,
Підскочила б з усіх копит
І запилила божий вид,
Бо певен я, що він ніколи
На хвіст твій не насипле соли.
Так і живу я, друже мій,
Серед турбот — і без надій.
В цій атмосфері чадно-млистій
Як до пуття складу я лист свій?
Та в мене через тиждень-два
Знов проясниться голова.
Отож — до зустрічі й застілля
Замість листа шлю це безділля.